

VIGTIG JURIDISK MEDDELELSE. Oplysningerne på dette netsted er omfattet af en erklæring om ansvarsfraskrivelse og en meddelelse om ophavsret.

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

28. september 2006 (*)

»Konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen – artikel 54 – princippet »ne bis in idem« – anvendelsesområde – frifindelse af de tiltalte på grund af forældelse«

I sag C-467/04,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 35 EU, indgivet af Audiencia Provincial de Málaga (Spanien) ved afgørelse af 8. juli 2004, indgået til Domstolen den 2. november 2004, i straffesagen mod

Giuseppe Francesco Gasparini,

José Mª L.A. Gasparini,

Giuseppe Costa Bozzo,

Juan de Lucchi Calcagno,

Francesco Mario Gasparini,

José A. Hormiga Marrero,

Sindicatura Quiebra,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne N. Colneric (refererende dommer), J.N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič og E. Levits,

generaladvokat: E. Sharpston

justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 16. marts 2006,

efter at der er afgivet indlæg af:

- G.F. Gasparini ved abogados H. Oliva García, L. Pinto, I. Ayala Gómez og P. González Rivero
- J.Mª L.A. Gasparini ved abogado C. Font Felú
- G. Costa Bozzo ved abogado L. Rodríguez Ramos og procurador J.C. Randón Reyna
- J. de Lucchi Calcagno ved abogado F. García Guerrero-Strachan og procuradora B. De Lucchi López
- F.M. Gasparini ved abogado J. García Alarcón
- den spanske regering ved M. Muñoz Pérez, som befuldmægtiget

- den franske regering ved J.-C. Niollet, som befuldmægtiget
- den italienske regering ved I.M. Braguglia, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato G. Aiello
- den nederlandske regering ved H.G. Sevenster, C. Wissels og C. ten Dam, som befuldmægtigede
- den polske regering ved T. Nowakowski, som befuldmægtiget
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved L. Escobar Guerrero, W. Bogensberger og F. Jimeno Fernández, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 15. juni 2006,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen dels af artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser (EFT 2000 L 239, s. 19), undertegnet i Schengen den 19. juni 1990 (herefter »gennemførelseskonventionen«), dels artikel 24 EF.
- 2 Anmodningen er fremsat i en straffesag mod Giuseppe Francesco Gasparini, José Mª L.A. Gasparini, Giuseppe Costa Bozzo, Juan de Lucchi Calcagno, Francesco Mario Gasparini og José A. Hormiga Marrero samt Sindicatura Quiebra, der er tiltalt for at have markedsført indsmuglet olivenolie i Spanien.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

- 3 I henhold til artikel 1 i protokollen om integration af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union, der i henhold til Amsterdam-traktaten er knyttet til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (herefter »protokollen«), bemyndiges 13 medlemsstater af Den Europæiske Union, herunder Kongeriget Spanien og Den Portugisiske Republik, til at indføre et tættere indbyrdes samarbejde inden for anvendelsesområdet for Schengen-reglerne, som de fremgår af listen i bilaget til protokollen.
- 4 De således definerede Schengen-regler omfatter bl.a. aftalen mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser (EFT 2000 L 239, s. 13), undertegnet i Schengen den 14. juni 1985 (herefter »Schengen-aftalen«), samt gennemførelseskonventionen.
- 5 Protokollens artikel 2, stk. 1, første afsnit, bestemmer, at fra datoen for Amsterdam-traktatens ikrafttræden er Schengen-reglerne umiddelbart gældende for de 13 medlemsstater, der er nævnt i protokollens artikel 1.
- 6 I medfør af protokollens artikel 2, stk. 1, andet afsnit, andet punktum, vedtog Rådet for Den Europæiske Union den 20. maj 1999 afgørelse 1999/436/EF om fastsættelse, i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og traktaten om Den Europæiske Union, af retsgrundlaget for hver af de bestemmelser og afgørelser, der udgør Schengen-reglerne (EFT L 176, s. 17). Det fremgår af afgørelsens artikel 2, sammenholdt med bilag A til afgørelsen, at Rådet valgte artikel 34 EU og 31 EU, der er indeholdt i afsnit VI i EU-traktaten, som har overskriften »Bestemmelser om politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager«, som retsgrundlag for gennemførelseskonventionens artikel 54-58.

7 Gennemførelseskonventionens artikel 54-58 udgør kapitel 3, der har overskriften »Straffedommes negative retsvirkninger (ne bis in idem)«, i gennemførelseskonventionens afsnit III, som har overskriften »Politi og sikkerhed«.

8 Gennemførelseskonventionens artikel 54 bestemmer:

»En person, over for hvem der er afsagt endelig dom af en kontraherende part, kan ikke retsforfølges af en anden kontraherende part for de samme strafbare handlinger, dersom sanktionen, i tilfælde af domfældelse, er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan kræves fuldbyrdet efter den dømmende kontraherende parts lovgivning.«

9 Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT L 190, s. 1) bestemmer i artikel 3, der har overskriften »Obligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre«:

»Den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat (i det følgende benævnt »den fuldbyrdende judicielle myndighed«) afslår at fuldbyrde en europæisk arrestordre i følgende tilfælde:

[...]

2) hvis det af de oplysninger, den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af, fremgår, at den eftersøgte person er blevet endeligt dømt for de samme handlinger af en anden medlemsstat, på betingelse af at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets lovgivning

[...]«

10 Rammeafgørelsens artikel 4, der har overskriften »Fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre«, har følgende ordlyd:

»Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre:

[...]

4) hvis der er indtrådt forældelse med hensyn til strafferetlig forfølgning eller fuldbyrdelse af straf i henhold til lovgivningen i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne medlemsstat har jurisdiktionskompetence i medfør af sin egen strafferet

[...]«

11 Domstolens kompetence til at træffe præjudiciel afgørelse på det område, der er omfattet af EU-traktatens afsnit VI, er reguleret i traktatens artikel 35.

12 Kongeriget Spanien har erklæret, at det kan godkende Domstolens kompetence til at træffe præjudiciel afgørelse om gyldigheden og fortolkningen af de retsakter, der er nævnt i artikel 35 EU, i henhold til bestemmelserne i denne artikels stk. 2 og stk. 3, litra a) (EFT 1999 C 120, s. 24).

13 Artikel 24 EF har følgende ordlyd:

»Ved varer, som frit kan omsættes i en medlemsstat, forstås sådanne fra tredjeland hidrørende varer, for hvilke de af vedkommende medlemsstat foreskrevne formaliteter i forbindelse med indførelsen er blevet opfyldt, og for hvilke denne medlemsstat har opkrævet gældende told og afgifter med tilsvarende virkning, og for hvilke disse told- og afgiftsbeløb ikke er blevet helt eller delvis godtgjort.«

De nationale bestemmelser

14 Artikel 1, stk. 1, nr. 1 og 2, i lovbekendtgørelse nr. 7/1982 af 13. juli 1982 om ændring af lovgivning på området for smugleri og om regulering af lovovertrædelser og administrative forseelser på dette område (BOE nr. 181 af 30.7.1982, s. 20623) bestemmer:

»1. Skyldig i smugleri, når værdien af varer eller genstande svarer til eller er højere end en mio.

ESP, er enhver, der

- 1) indfører eller udfører varer, der lovligt er bragt i omsætning, uden at frembudt dem for toldstedet
- 2) foretager handelstransaktioner, besidder eller bringer varer fra udlandet lovligt i omsætning, uden at opfylde de lovmæssige betingelser for indførsel.«

15 I henhold til artikel 847 i loven om strafferetspleje (ley de enjuiciamiento criminal) er det ikke muligt at appellere en afgørelse truffet af Audiencia Provincial, når denne fungerer som appelinstans.

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

16 Ifølge Audiencia Provincial de Málaga kan det efter bevisførelsen lægges til grund, at selskabet Minervas aktionærer og direktion på en ikke fastlagt dato i 1993 besluttede via havnen i Setúbal (Portugal) at indføre bomolie (dvs. raffineret) fra Tunesien og Tyrkiet, der ikke var blevet angivet til toldmyndighederne, idet varen blev transporteret med lastbil fra Setúbal til Málaga (Spanien). De tiltalte havde opfundet et system med falske fakturaer i et forsøg på at foregive, at olien hidrørte fra Schweiz.

17 Ifølge den forelæggende ret blev det i dom afsagt af Tribunal Supremo de Justiça (Portugal) i en appelsag til prøvelse af en dom afsagt af Tribunal de Setúbal fastslået, at bomolien, der indførtes til Portugal, i ti tilfælde hidrørte fra Tunesien og i et tilfælde fra Tyrkiet, idet man til de portugisiske toldmyndigheder havde angivet en mindre mængde end den, der i virkeligheden var blevet indført.

18 På grund af forældelse frifandt Supremo Tribunal de Justiça i den tvist, der er verserede for den, to af de tiltalte, der også er tiltalt i tvisten i hovedsagen.

19 Audiencia Provincial de Málaga har anført, at den skal udtale sig om, hvorvidt der foreligger en lovovertrædelse i form af smugleri, eller om der derimod ikke foreligger en sådan lovovertrædelse enten på grund af Supremo Tribunal de Justiça's doms retskraft, eller som følge af, at varerne er blevet bragt i fri omsætning på Fællesskabets område.

20 Det er under disse omstændigheder, at Audiencia Provincial de Málaga har besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

- »1) Er det bindende for de øvrige medlemsstaters retsinstanser, at en ret i en medlemsstat har fastslået, at en lovovertrædelse er forældet?
- 2) Kan frifindelse på grund af forældelse af en person, der er tiltalt i en straffesag, have en begunstigende refleksvirkning for personer, der strafforfølges i en anden medlemsstat, når de faktiske omstændigheder er identiske? Eller kan man – med andre ord – gå ud fra, at forældelsen tillige kommer personer til gode, der strafforfølges i en anden medlemsstat på grundlag af identiske faktiske omstændigheder?
- 3) Hvis en ret i en medlemsstat under en straffesag vedrørende smugleri ikke anser det for godtgjort, at de pågældende varer hidrører fra lande uden for Fællesskabet, og derfor frifinder de tiltalte, kan retterne i en anden medlemsstat da udstrække deres undersøgelser med henblik på at fastslå, at indførslen af varerne uden betaling af told skete fra et land uden for Fællesskabet?
- 4) Når en ret i en medlemsstat ikke finder det godtgjort under en straffesag, at varerne er blevet ulovligt indført til Fællesskabets område, eller når den pågældende ret har fastslået, at lovovertrædelsen med hensyn til smugleri er forældet:
 - a) Kan disse varer da anses for at være blevet bragt i fri omsætning på andre medlemsstaters område?
 - b) Kan markedsføringen af disse varer i en anden medlemsstat – efter at varerne blev indført til den medlemsstat, hvori frifindelsesdommen er afsagt – da anses for et selvstændigt sagsforhold, som derfor kan straffes, eller skal markedsføringen tværtimod anses for at være forbundet med indførslen?«

Domstolens kompetence

- 21 Det fremgår af denne doms præmis 12 og 15, at Domstolen i det foreliggende tilfælde har kompetence til at træffe afgørelse om fortolkningen af gennemførelseskonventionens artikel 54 i henhold til artikel 35, stk. 1, og artikel 35, stk. 3, litra a), EU.

De præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 22 Med dette spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om princippet *ne bis in idem* i gennemførelseskonventionens artikel 54 finder anvendelse på en afgørelse fra en kontraherende stats domstol, hvorved en tiltalt endeligt frifindes på grund af forældelse af den lovovertrædelse, der gav anledning til tiltalen.
- 23 I henhold til gennemførelseskonventionens artikel 54 kan ingen retsforfølges i en kontraherende stat for de samme strafbare handlinger som dem, med hensyn til hvilke der over for den pågældende allerede er »afsagt endelig dom« i en anden kontraherende stat, dersom sanktionen, i tilfælde af domfældelse, er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan kræves fuldbyrdet.
- 24 Hovedsætningen i den ene sætning, der udgør gennemførelseskonventionens artikel 54, indeholder ingen henvisning til indholdet af den dom, der er blevet endelig. Den finder ikke kun anvendelse på domme, hvorved der sker domfældelse (jf. i denne retning dom af d.d., sag C-150/05, Van Straaten, trykt i nærværende Samling af Afgørelser, præmis 56).
- 25 Princippet *ne bis in idem* i gennemførelseskonventionens artikel 54 finder således anvendelse på en afgørelse fra en kontraherende stats retslige myndigheder, hvorved en tiltalt endeligt frifindes på grund af manglende beviser (Van Straaten-dommen, præmis 61).
- 26 Tvisten i hovedsagen rejser det spørgsmål, om det samme gælder hvad angår en endelig frifindelse på grund af forældelse af den lovovertrædelse, der gav anledning til tiltalen.
- 27 Det er ubestridt, at gennemførelseskonventionens artikel 54 har til formål at undgå, at en person, der udøver sin ret til fri bevægelighed, som følge heraf retsforfølges for de samme forhold på flere kontraherende staters område (jf. dom af 11.2.2003, forenede sager C-187/01 og C-385/01, Gözütok og Brügge, Sml. I, s. 1345, præmis 38, og Van Straaten-dommen, præmis 57). Dette sikrer civilfreden for personer, over for hvem der, efter at de er blevet retsforfulgt, er afsagt endelig dom. Disse skal kunne bevæge sig frit uden at skulle frygte for nye strafforfølgninger for de samme forhold i en anden kontraherende stat.
- 28 Hvis gennemførelseskonventionens artikel 54 ikke anvendtes, når en kontraherende stats domstol efter gennemførelse af en straffesag har afsagt en afgørelse, hvorved den tiltalte endeligt frifindes på grund af forældelse af den lovovertrædelse, der gav anledning til tiltalen, ville dette bringe gennemførelsen af dette mål i fare. En sådan person må derfor anses for en person, over for hvem der er afsagt endelig dom i denne bestemmelses forstand.
- 29 Der er ganske vist ikke foretaget en harmonisering af de kontraherende staters lovgivninger på området for forældelsesfrister. Imidlertid gør ingen bestemmelse i afsnit VI i EU-traktaten, der omhandler politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager, og hvis artikel 34 og 31 er angivet som retsgrundlag for gennemførelseskonventionens artikel 54-58, og heller ingen bestemmelse i Schengen-aftalen eller i selve gennemførelseskonventionen en anvendelse af gennemførelseskonventionens artikel 54 betinget af, at der er sket en harmonisering eller i det mindste en tilnærmelse af bestemmelserne om tiltalefrafald i medlemsstaternes straffelovgivninger (Gözütok og Brügge-dommen, præmis 32) og mere generelt en harmonisering eller tilnærmelse af disses straffelovgivninger (jf. dom af 9.3.2006, sag C-436/04, Van Esbroeck, Sml. I, s. 2333, præmis 29).
- 30 Det bemærkes, at princippet *ne bis in idem*, som fastsat i gennemførelseskonventionens artikel 54, nødvendigvis indebærer, at der består en gensidig tillid mellem de kontraherende stater i deres

respektive strafferetsplejeordninger, og at hver enkelt af de nævnte stater accepterer en anvendelse af strafferetlige bestemmelser, der er i kraft i de øvrige kontraherende stater, uanset om en anvendelse af statens egen retsorden måtte føre til en anden løsning (Van Esbroeck-dommen, præmis 30).

31 Rammeafgørelse 2002/584 er ikke til hinder for anvendelse af princippet *ne bis in idem* i tilfælde af en endelig frifindelse på grund af forældelse af lovovertrædelsen. Rammeafgørelsens artikel 4, stk. 4, som den nederlandske regering har påberåbt sig i sine indlæg for Domstolen, gør det muligt for den fuldbyrdende judicielle myndighed at afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre, bl.a. hvis der er indtrådt forældelse med hensyn til strafferetlig forfølgning i henhold til lovgivningen i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne stat har jurisdiktionskompetence i medfør af sin egen strafferet. Gennemførelsen af denne mulighed er ikke betinget af, at der er afsagt dom på grundlag af forældelsen af straffesagen. Det tilfælde, hvor den eftersøgte person er blevet endeligt dømt for de samme handlinger af en medlemsstat, er reguleret i rammeafgørelsens artikel 3, nr. 2, der angiver en obligatorisk grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre.

32 I betragtning af kompleksiteten af hovedsagen bemærkes endelig, at det påhviler den nationale ret at undersøge, om de strafbare handlinger, hvorom der er afsagt endelig dom, er de samme som dem, der er genstand for sagen for den.

33 Heraf følger, at det første spørgsmål skal besvares med, at princippet *ne bis in idem* i gennemførelseskonventionens artikel 54 finder anvendelse på en afgørelse fra en kontraherende stats domstol afsagt efter gennemførelse af en straffesag, hvorved en tiltalt endeligt frifindes på grund af forældelse af den lovovertrædelse, der gav anledning til tiltalen.

Om det andet spørgsmål

34 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, hvilke personer der kan nyde godt af princippet *ne bis in idem*.

35 Det fremgår herved klart af ordlyden af gennemførelseskonventionens artikel 54, at det kun er personer, over for hvem der er afsagt endelig dom en første gang, der kan drage fordel af princippet *ne bis in idem*.

36 Denne fortolkning støttes af formålet med bestemmelserne i EU-traktatens afsnit VI, således som fastsat i artikel 2, stk. 1, fjerde led, EU, nemlig formålet om »at bevare og udbygge Unionen som et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer, kombineret med passende foranstaltninger vedrørende [...] bekæmpelse af kriminalitet«.

37 Følgelig skal det andet spørgsmål besvares med, at princippet *ne bis in idem*, der er fastsat i gennemførelseskonventionens artikel 54, ikke finder anvendelse på andre personer end dem, over for hvem der er afsagt endelig dom af en kontraherende stat.

Om det tredje spørgsmål

38 Det tredje spørgsmål er baseret på det tænkte tilfælde, hvor en ret i en medlemsstat under en straffesag vedrørende smugleri ikke anser det for godt gjort, at de pågældende varer hidrører fra lande uden for Fællesskabet.

39 Et sådant tilfælde modsiger imidlertid de faktiske omstændigheder i hovedsagen, som beskrevet af den forelæggende ret og gengivet i denne doms præmis 16-18.

40 Ganske vist har flertallet af de tiltalte i hovedsagen kritiseret den forelæggende ret for at fortolke den af Supremo Tribunal de Justiça afsagte dom urigtigt. De har gjort gældende, at Supremo Tribunal de Justiça i modsætning til, hvad der fremgår af forelæggelsesafgørelsen, ikke har fastslået, at der var angivet mindre mængder end dem, der faktisk var blevet indført til Portugal, til toldmyndighederne. Ifølge dem blev straffesagen vedrørende smugleri og dokumentfalsk erklæret for død og magtesløs på grund af forældelse af lovovertrædelserne, hvilket blev fastslået ved en retsafgørelse, der blev afsagt før retsmødet i den nævnte ret. Desuden blev de tiltalte frifundet for en civilretlig erstatningspåstand, der blev nedlagt i forbindelse med samme sag, idet de påståede handlinger ikke var blevet bevist.

41 Herved bemærkes, at den i artikel 234 EF fastsatte ordning kan finde anvendelse på en præjudiciel

anmodning i henhold til artikel 35 EU med forbehold af de betingelser, der er fastsat i sidstnævnte bestemmelse (jf. dom af 16.6.2005, sag C-105/03, Pupino, Sml. I, s. 5285, præmis 28). Bedømmelsen af de faktiske omstændigheder inden for rammerne af en procedure i henhold til artikel 234 EF, som er baseret på en klar adskillelse mellem de nationale retters og Domstolens funktioner, henhører under den nationale rets kompetence. Domstolen har derfor alene kompetence til at træffe afgørelse vedrørende fortolkningen eller gyldigheden af en EF-forskrift på grundlag af de faktiske omstændigheder, sådan som de er beskrevet af den nationale ret (jf. dom af 16.7.1998, sag C-235/95, Dumon og Froment, Sml. I, s. 4531, præmis 25, og af 16.10.2003, sag C-421/01, Traunfellner, Sml. I, s. 11941, præmis 21).

42 I lyset af den forelæggende rets fortolkning af den af Supremo Tribunal de Justiça afsagte dom er det tvivlsomt, om det tredje spørgsmål kan antages til realitetsbehandling.

43 I betragtning af en sådan fortolkning må det fastslås, at den forudsætning, som det tredje spørgsmål hviler på, nemlig en frikendelse af de tiltalte for manglende eller utilstrækkelige beviser for, at varerne hidrører fra lande uden for Fællesskabet, ikke er opfyldt.

44 Det følger af Domstolens faste praksis, at Domstolen – selv om den, når de forelagte spørgsmål vedrører fortolkningen af fællesskabsretten, principielt er forpligtet til at træffe en afgørelse – i særlige tilfælde med henblik på at efterprøve sin egen kompetence er beføjet til at undersøge de omstændigheder, hvorunder den nationale domstol har forelagt sagen. Domstolen kan kun afslå at træffe afgørelse vedrørende et præjudicielt spørgsmål fra en national ret, når det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af fællesskabsretten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er af hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan foretage en saglig korrekt besvarelse af de stillede spørgsmål (jf. bl.a. dom af 11.7.2006, sag C-13/05, Chacón Navas, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 32 og 33 og den deri nævnte retspraksis).

45 I det foreliggende tilfælde vedrører det tredje spørgsmål under hensyn til den forelæggende rets beskrivelse af de faktiske omstændigheder et problem af hypotetisk karakter.

46 Det er derfor uforholdsmæssigt at besvare dette spørgsmål.

Om det fjerde spørgsmål

47 Af samme grunde som dem, der er anført i denne doms præmis 41-45, kan det fjerde spørgsmål ikke antages til realitetsbehandling, for så vidt som det hviler på en forudsætning om frifindelse af de tiltalte på grund af manglende eller utilstrækkelige beviser. Det kan derimod antages til realitetsbehandling, for så vidt som det omhandler det tilfælde, at en domstol i en medlemsstat har fastslået, at en lovovertrædelse med hensyn til smugleri er forældet.

Om det fjerde spørgsmål, litra a)

48 Med det fjerde spørgsmål, litra a), ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om det kan udledes af en retskraftig afgørelse fra en domstol i en kontraherende stat, hvori det fastslås, at en lovovertrædelse med hensyn til smugleri er forældet, at de pågældende varer er blevet bragt i fri omsætning på andre medlemsstaters område.

49 I henhold til artikel 24 EF skal tre betingelser være opfyldt for, at varer hidrørende fra tredjeland kan anses for varer, som frit kan omsættes i en medlemsstat. Som sådanne anses varer, for hvilke for det første de foreskrevne formaliteter i forbindelse med indførelsen er blevet opfyldt, for hvilke for det andet denne medlemsstat har opkrævet gældende told og afgifter med tilsvarende virkning, og for hvilke for det tredje disse told- og afgiftsbeløb ikke er blevet helt eller delvis godtgjort.

50 Den omstændighed, at en domstol i en medlemsstat fastslår, at en lovovertrædelse med hensyn til smugleri, som en tiltalt er anklaget for, er forældet, ændrer ikke den retlige subsumtion med hensyn til de pågældende varer.

51 Princippet *ne bis in idem* forpligter kun domstolene i en kontraherende stat i det omfang, det er til hinder for, at en tiltalt, over for hvem der allerede er afsagt endelig dom i en anden kontraherende stat, retsforfølges for anden gang for de samme forhold.

52 Det fjerde spørgsmål, litra a), skal derfor besvares med, at en kriminalret i en kontraherende stat

ikke kan anse en vare for at være i fri omsætning på sit område, alene fordi en kriminalret i en anden kontraherende stat med hensyn til samme vare har fastslået, at en lovovertrædelse med hensyn til smugleri er forældet.

Om det fjerde spørgsmål, litra b)

- 53 Med det fjerde spørgsmål, litra b), ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om markedsføring i en anden medlemsstat – efter indførsel til den medlemsstat, hvori en frifindelsesdom er afsagt på grund af forældelse – udgør et led i de samme handlinger eller udgør en selvstændig adfærd, i forhold til indførslen til den første medlemsstat.
- 54 Med henblik på anvendelsen af begrebet »de samme strafbare handlinger« i gennemførelseskonventionens artikel 54's forstand er det eneste relevante kriterium kriteriet om, at de faktiske handlinger, når disse forstås som en foreliggende helhed af konkrete omstændigheder, der er indbyrdes uløseligt forbundne, er identiske (jf. Van Esbroeck-dommen, præmis 36).
- 55 Hvad nærmere angår en situation som den, der foreligger i hovedsagen, skal det fastslås, at den kan anses for at bestå af en sådan helhed af handlinger.
- 56 Det tilkommer imidlertid de kompetente nationale instanser, som skal tage stilling til, om de pågældende faktiske handlinger udgør en helhed af handlinger, der er uløseligt forbundne i tid og i sted samt med hensyn til deres genstand, at foretage den endelige vurdering af, om dette er tilfældet (Van Esbroeck-dommen, præmis 38).
- 57 Det følger af det ovenfor anførte, at markedsføring af en vare i en anden medlemsstat – efter at varen blev indført til den medlemsstat, hvori frifindelsesdommen er afsagt – udgør en adfærd, som kan være et led i »de samme strafbare handlinger« i gennemførelseskonventionens artikel 54's forstand.

Sagens omkostninger

- 58 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

- 1) Princippet *ne bis in idem* i artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, undertegnet i Schengen den 19. juni 1990, finder anvendelse på en afgørelse fra en kontraherende stats domstol afsagt efter gennemførelse af en straffesag, hvorved en tiltalt endeligt frifindes på grund af forældelse af den lovovertrædelse, der gav anledning til tiltalen.
- 2) Det nævnte princip finder ikke anvendelse på andre personer end dem, over for hvem der er afsagt endelig dom af en kontraherende stat.
- 3) En kriminalret i en kontraherende stat kan ikke anse en vare for at være i fri omsætning på sit område, alene fordi en kriminalret i en anden kontraherende stat med hensyn til samme vare har fastslået, at en lovovertrædelse med hensyn til smugleri er forældet.
- 4) Markedsføring af en vare i en anden medlemsstat – efter at varen blev indført til den medlemsstat, hvori frifindelsesdommen er afsagt – udgør en adfærd, som kan være et led i »de samme strafbare handlinger« i nævnte artikel 54's forstand.

Underskrifter

* Processprog: spansk.